

[Rytter.]

sig igen til det ærede 16de tingvalgte Medlem og mig og sagde: nu ser det ud til at briste paa dette Punkt, og det er kedeligt, for jeg synes dog, jeg har strakt mig saa vidt. Det lykkedes os i sidste Øjeblik at finde en Formulering, som blev tiltraadt fra alle Sider, nemlig at Politiet kunde afhøre, naar Dommeren i det enkelte Tilfælde under visse Betingelser gav sit Samtykke dertil. Vi gik alt-saa ogsaa med til denne Indrømmelse.

Da dette var sket og vi troede, vi var ved Vejs Ende, kom den højtærede Justitsminister til os to Medlemmer og sagde, at Spørgsmaalet skulde for i et Ministermøde, og det kneb med at faa en af Reglerne gennemført, nemlig Regelen om Injuriesager mod Embedsmænd: om vi ikke kunde give os paa dette Punkt. Nu var jeg for mit Vedkommende meget ked af dette, fordi jeg mener, at Dommerne ikke skal have et Paalæg om at anlægge Injuriesag fra Justitsministeren, men det skal paalægges dem af Retspræsidenten, men da Sagen stod paa dette ene Punkt, vilde ogsaa jeg ligesom det ærede 16de tingvalgte Medlem vise min Villighed til at naa til en Afslutning. Det gjorde jeg derfor, og herefter opnaaedes der Enighed.

Alt dette viser, at Stillingen var den, at vi ofrede meget fra alle Sider, baade Socialdemokraterne, de Radikale, de Konservative og Venstre, og tillige den højtærede Justitsminister, for hvis ikke den højtærede Justitsminister havde givet Afkald paa alt det, som jeg har nævnt, vilde vi selvfølgelig ikke have gjort disse Indrømmelser; hvorfor skulde vi det, hvis Meningen blot var at udskyde Spørgsmaalene en kort Tid? Det er rigtigt, at den højtærede Justitsminister udtrykkelig sagde: jeg vil blive ved at arbejde for Domsmand, og jeg vil blive ved at arbejde for offentlig Votering; Ministeren truede os endogsaa med at ville holde store Møder om disse Spørgsmaal, og jeg kan huske, jeg sagde til den højtærede Justitsminister: Jeg rejser med, Hr. Justitsminister, og taler om offentlig Votering, for saa maa Folk da faa den Opfattelse, at der er noget om det, naar de ser Justitsminister Zahle og Hr. Rytter komme Arm i Arm og tale ud fra samme Synspunkt.

Saaledes var Situationen. Lad os nu se, hvorledes det fandt Udtryk, da Sagen skulde behandles her. Synspunktet var det, at vi skulde komme til Vejs Ende, vi skulde have Lejlighed til at se paa Virkningen af Retsplejeloven og Straffeloven. Vi havde ogsaa drøftet det Spørgsmaal, om det skulde staa

i Betænkningen, at vi nu ikke vilde have Retsplejeloven til Drøftelse i en Række Aar; men det ærede 16de tingvalgte Medlem og jeg var enige om, at man ikke i en Betænkning kunde optage en Bestemmelse om, at en Justitsminister ikke maatte forelægge Forslag vedrørende Retsplejeloven, thi der kunde jo f. Eks. komme Traktater, som nødvendiggjorde Ændringer, der kunde komme Love om Konkurs eller Love, som vilde afskaffe et eller andet Nævn eller Raad, og saa maatte vi jo tage disse Spørgsmaal op til Behandling. Saa absolut en Bestemmelse kunde vi derfor ikke indføre. Vi kunde kun fastslaa vort Synspunkt: at vi var naaet til Vejs Ende med disse Spørgsmaal, og herom skulde vi ikke have flere Forslag.

Ved Sagens anden Behandling begyndte Ordføreren for Udvalget, det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen), da sin Tale med at sige (Landstingstidende 1931—32 Sp. 2009):

„Allerede i længere Tid har der fra Justitsministeren foreligget Forslag om en indgribende Revision af Retsplejeloven, og der har efterhaanden, baade paa Rigsdagen og uden for denne, navnlig i juridiske Kredse, dannet sig et levende Ønske om at komme til Ende med denne Sag, hvorved man særlig har fæstet Blikket paa den nye Straffelov. Ud fra disse Forudsætninger er det, Udvalget har arbejdet. Man har ladet sig det være magtpaaliggende at komme til Enighed, og dette er da ogsaa lykkedes, om end kun med meget betydelig Resignation fra alle Sider.“

Ordføreren slaar altsaa fast, at der er vist Resignation fra alle Sider for at naa til et Resultat. Senere siger den ærede Ordfører:

„Resultatet er saa blevet, at man har ladet Spørgsmaalet om Indførelse af Domsmand falde.“

Endvidere siger den ærede Ordfører vedrørende Spørgsmaalet om Lægernes Tavshedspligt, at det var et Punkt, som ganske naturligt hørte hjemme i Retsplejeloven, men da vi ikke havde kunnet drøfte det til Ende, maatte det tages op i Lægeloven, for han ventede ikke at faa en ny Retsplejelov. Han siger — det staa Sp. 2011 —:

„Endelig har man ikke ment i denne Lov at burde optage Bestemmelser om Lægens Tavshedspligt. Dette Spørgsmaal maa da ordnes ved den kommende Lov om Lægegerning.“

Ogsaa denne Udtalelse tyder hen paa, at man ikke ventede nogen ny Retsplejelov,